

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/57/2021
Identifikačné číslo spisu: 6619200251
Dátum vydania rozhodnutia: 31.05.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:6619200251.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beaty Miničovej a členiek senátu JUDr. Ivany Izakovičovej a Mgr. Sone Pekarčíkovej, v spore žalobcu: Š. C., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom A. XX, XXX XX K., zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Göblom, so sídlom Pytliacka 15, 040 11 Košice, adresa kancelárie Čermel'ská 1, 040 01 Košice, IČO: 35 571 918, proti žalovanému: Tatra banka, a.s., so sídlom Hodžovo námestie 3, 811 06 Bratislava, IČO: 00 686 930, o náhradu škody vo výške 322.507, Eur s príslušenstvom, v konaní o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 18. novembra 2020, č. k. 41Cob/13/2020-439, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaný m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Lučenec (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 4. novembra 2019, č. k. 14Cb/3/2019-330, vo výroku I. rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 2.222,73 Eur s 8 % p.a., úrokom z omeškania z tejto sumy od 21.12.2018 do zaplataenia v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Vo výroku II. súd žalobu čo do zaplataenia 320.284,82 Eur s príslušenstvom zamietol. Výrokom III. rozhodol, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi vo výške 98,64 % trov, ktoré mu vznikli.

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal zaplataenia sumy 322.507,55 Eur s 8 % p.a., úrokom z omeškania od 21.12.2018 až do zaplataenia, pričom považuje za oprávnený svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia na úhradu škody, ktorá mu vznikla tvrdeným zavineným konaním žalovaného, a to nevyplatením sumy 30.000,- Eur, ktorú žalobca uhradil titulom licencie - jednorazového vstupného poplatku za poskytnutie franchisingovej licencie na prvé päťročné obdobie franchisingu. Tiež žiadal vydať bezdôvodné obohatenie v sume 20.000,- Eur, a to

nevyplatením zábezpeky v tejto sume, keďže nebolo žiadneho právneho relevantného dôvodu na uplatnenie si zániku nároku na vrátenie zloženej kaucie v celom rozsahu, resp. na uplatnenie si akejkoľvek zmluvnej pokuty z akéhokoľvek dôvodu. Tiež žiadal uhradenie sumy 1.947,05 Eur, vyfakturovanej faktúrou č. FV150001 zo dňa 31.1.2015, splatnou dňa 16.2.2015 titulom odmeny, ktorú si žalobca započítal voči pohľadávkam banky, kde tiež žiada vydať bezdôvodné obohatenie. Ďalej neuhradenie sumy 1.587,50 Eur vyfakturovanej faktúrou č. FV150002 zo dňa 11.3.2015, splatnou dňa 27.3.2015 titulom provízie za 2/2015 v zmysle prepočtu žalovaného, ďalej náhradu škody v sume 10.000,- Eur, ktorá suma zodpovedá čiastke úroku z pôžičky poskytnutej treťou osobou, ktorú žalobca čerpal na projekt RFB k splateniu prvotných platieb, kedy s ohľadom na ukončenie zmluvného vzťahu žalobca nebol spôsobilý plniť svoje záväzky a napokon úhradu sumy 258.973,- Eur titulom ušlého zisku, ktorý mal žalobca dosiahnuť, ak by nedošlo k predčasnému ukončeniu zmluvného vzťahu, pričom suma ušlého zisku má zodpovedať údajom k províznej schéme, ktorá bola súčasťou náborovej analýzy žalovaného.

3. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že strany sporu uzavreli podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka dňa 13.2.2014 Franchisingovú zmluvu č. FR071013/1/03, ako aj Zmluvu o výkone finančného sprostredkovania viazaným finančným agentom č. FR071013/2/03, Zmluvu o podnájme nebytových priestorov a službách, žalobca uhradil predpísanú platbu 30.000,- Eur titulom licencie a 20.000,- Eur titulom kaucie a v marci 2014 otvoril franchisingovú pobočku Raiffeisen banky v Lučenci. Okresný súd mal za to, že strany dostatočne určili predmet svojich záväzkov, a preto považoval predmetnú Franchisingovú zmluvu za platne uzavretú, žalobca (franchisista) vykonával a zabezpečoval pre žalovaného (franchisor) služby spočívajúce v prevádzke pobočky Tatra Banky, a.s., pričom bol zo strany žalovaného dňa 22.9.2014 upozornený na porušenie zmluvných povinností, ktoré boli vymedzené v uvedenom porušení. Ďalej dňa 12.1.2015 bol upozornený na porušenie zmluvných povinností č. 2, najmä na neuhradenie nájomného a služieb spojených s nájmom. Následne dňa 16.2.2015 žalovaný odstúpil od Zmluvy o výkone činnosti finančného sprostredkovania viazaným finančným agentom a od Franchisingovej zmluvy. Žalovaný v odstúpení špecifikoval jednotlivé porušenia zmluvných vzťahov, ako aj zákonných predpisov. Okresný súd poukázal na čl. VIII 8.2 Zmluvy o viazanom finančnom agentovi, kde si banka vyhradila právo odstúpiť od zmluvy s okamžitou účinnosťou odo dňa doručenia oznámenia o odstúpení v prípade, že dôjde zo strany viazaného finančného agenta k porušeniu podstatnej zmluvnej povinnosti alebo k naplneniu dohodnutých podmienok. Súd špecifikoval všetky dohodnuté podmienky v zmluve, na základe splnenia ktorých je banka oprávnená od zmluvy odstúpiť a dospel k záveru, že odstúpením od Zmluvy o výkone činnosti finančného sprostredkovania viazaným finančným agentom táto zmluva zanikla a zanikla aj Franchisingova zmluva, a to na základe čl. XIII 13 bod.13 Franchisingovej zmluvy.

3.1. Súd ďalej vykonaným dokazovaním zistil, že podľa čl. IX. 9.2 je franchisista povinný uhradiť jednorázový vstupný poplatok za poskytnutie franchisingovej licencie, ako je špecifikovaný v bode 9.4 v sume 30.000,- Eur vrátane DPH za jedno obchodné miesto - pobočku za obdobie uvedené v Prílohe č. 2 - špecifikácia obchodného miesta - pobočky, a to najneskôr do 28.2.2014. Zároveň z článku IX. 9.5 súd zistil, že zmluvné strany sa týmto dohodli, že franchisista je povinný najneskôr v lehote podľa bodu 9.2.1. tejto zmluvy zložiť kauciu vo výške 20.000,- Eur za obchodné miesto - pobočku na bankový účet určený na uloženie kaucie vedený u franchisora, pričom táto kaucia slúži najmä na pokrytie a úhradu budúcich prípadných škôd vzniknutých na franchisorom franchisistovi zverených veciach, vybavení a zariadení obchodného miesta - pobočky, ako aj na HW a SW, alebo iných strát, resp. škôd spojených s prevádzkou obchodného miesta - pobočky a rovnako môže slúžiť ako odstupné pre franchisora v prípade ukončenia tejto zmluvy v prípadoch uvedených v tejto zmluve. Z tohto článku okrem iného ešte vyplýva, že franchisistovi vznikne nárok na vrátenie tejto kaucie v rovnakej nominálnej výške ako ju zložil u franchisora po uplynutí päť ročnej doby tak, ako je uvedené v prílohe č. 2 - Špecifikácia obchodného miesta - pobočky pre dané obchodné miesto - pobočku, ako aj v prípade výpovede trvania Zmluvy zo strany franchisora bez uvedenia dôvodu podľa bodu 13.2. Z článku VII. bod 7.2. okresný súd zistil, že bolo dohodnuté, že v prípade, ak porušením akejkoľvek povinnosti viazaným finančným agentom dôjde k porušeniu jeho povinností podľa zákona, osobitných predpisov alebo iných všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré sa vzťahujú na vykonávanie činnosti finančného sprostredkovania, má banka právo uplatniť si voči viazanému finančnému agentovi nárok na zmluvnú pokutu v zmysle §

300 a nasl. Obchodného zákonníka vo výške 20.000,- Eur. Právo banky uplatniť si nárok podľa tohto bodu existuje pri nároku podľa bodu 7.1. ale v prípade, že už banka uplatnila za to isté porušenie svoj nárok podľa bodu 7.1. výška pokuty podľa tohto bodu sa znižuje o už zaplatenú pokutu. Zároveň podľa tohto článku platí, že ak sa banka rozhodne uplatniť si nárok na pokutu podľa tohto bodu, nárok podľa bodu 7.1. za to isté porušenie už zaniká. Ak škoda z takéhoto porušenia presiahne výšku pokuty, nárok na náhradu škody prevyšujúcej zmluvnú pokutu banke nezaniká.

3.2. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca v žalobe tvrdil, že odstúpenie od zmlúv zo strany žalovaného bolo nedôvodné a nezákonné, v dôsledku čoho došlo k neplatnému ukončeniu vzájomných zmluvných vzťahov. Pri posúdení veci vychádzal okresný súd najmä zo skutočností, ktoré boli nesporné a dospel k záveru, že na pobočke Tatra banky, a.s., odštepny závod Raiffeisen banka v Lučenci boli v predmetnom období uzatvárané účty tým spôsobom, že klienti neboli prítomní pri uzatváraní účtov, čím došlo k porušeniu zákonných predpisov, ako aj interných predpisov banky a zmluvných povinností, pričom tieto účty boli zakladané bez toho, aby o to klienti požiadali, s motiváciou zo strany zamestnancov banky na splnenie ukazovateľov potrebných na priznanie bonusov a provízií, o čom žalobca vedel, čo vyplýva z výpovedí svedkov v trestnom konaní, ako aj poškodených, čím dochádzalo k porušovaniu zákona o finančnom sprostredkovaní a finančnom poradenstve, ako aj zákona o ochrane osobných údajov. Nakoľko zo zmluvných dojednaní vyplýva v takomto prípade právo banke uplatniť si voči viazanému finančnému agentovi nárok na zmluvnú pokutu a túto si banka uplatnila v odstúpení od zmluvy, okresný súd posúdil odstúpenie od zmluvy zo strany žalovaného ako platné.

3.3. Nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 30.000,- Eur za jednorazový vstupný poplatok za poskytnutie franchisingovej licencie, ktorého vrátenia sa dožadoval žalobca z titulu vydania bezdôvodného obohatenia, okresný súd posúdil v súlade s § 451 Občianskeho zákonníka a s poukazom na článok IX. 9.2. Franchisingovej zmluvy skonštatoval, že zo zmluvných dojednaní medzi stranami sporu nevyplýva v prípade odstúpenia od zmluvy zo strany žalovaného povinnosť vrátiť žalobcovi tento poplatok, a teda na strane žalovaného nemohlo dôjsť k vzniku bezdôvodného obohatenia v sume 30.000,- Eur, a preto súd prvej inštancie považoval žalobu v tejto časti za nedôvodnú.

3.4. Čo do nároku žalobcu na vrátenie kaucie vo výške 20.000,- Eur z titulu vydania bezdôvodného obohatenia, podľa okresného súdu nebolo žiadneho právne relevantného dôvodu na uplatnenie si zániku nároku na vrátenie zloženej kaucie v celom rozsahu, nakoľko žalovaný rozhodol o prepadaní kaucie. Svoj záver odôvodnil tým, že táto kaucia je upravená v článku IX. 9.5. Franchisingovej zmluvy, z ktorého vyplýva, že táto slúžila na úhradu budúcich prípadných škôd a po piatich rokoch mala byť vrátená franchisistovi. Súd poukázal aj na čl. XIII. 13.4 a čl. XIII. 13.5. Franchisingovej zmluvy, z ktorých okrem iného vyplýva, že v prípade, ak franchisor odstúpi od zmluvy podľa ustanovení uvedených vyššie, môže franchisor zároveň rozhodnúť aj o zániku nároku franchisistu na vrátenie kaucie v súlade s bodom 9.6. Z tohto bodu rovnako podľa okresného súdu vyplýva, že ak môže franchisor odstúpiť od tejto zmluvy, franchisista stráca nárok na vrátenie kaucie.

3.5. K škode vo výške 10.000,- Eur, ktorú si žalobca uplatňoval z dôvodu, že táto suma zodpovedá úroku z pôžičky poskytnutej treťou osobou, súd prvej inštancie skonštatoval, že tento zmluvný vzťah nesúvisí s predmetnou vecou a je vecou žalobcu, akým spôsobom si zadovážil prostriedky na otvorenie pobočky Raiffesen banky, okresný súd preto považoval nárok žalobcu v tejto časti za nedôvodný.

3.6. Čo sa týka úhrady sumy 258.973,- Eur titulom ušlého zisku, ktorý mal žalobca dosiahnuť, ak by nedošlo k predčasnému ukončeniu zmluvného vzťahu, okresný súd uviedol, že tento nárok nemohol posúdiť najmä čo do opodstatnenosti a jeho výšky, nakoľko absentovalo vo veci odborné vyjadrenie, resp. súkromný znalecký posudok, ktorý žalobca v priebehu konania nepredložil napriek tomu, že na to mal priestor a čas. Súd v danom prípade vychádzal z ustanovenia § 153 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“) a napriek návrhu žalobcu vo veci znaleckého dokazovania, toto nenariadil. Súd uviedol, že výpočet takéhoto ušlého zisku a jeho dôvodnosť nekorešponduje so zisteniami a vykonaným dokazovaním v priebehu konania a v priebehu trestného konania proti žalobcovi, a preto súd bol toho názoru, že žalobca pri uplatnení vychádzal zo schém, manuálov a výpočtov, ktoré sa nezakladali na reálnom stave veci.

3.7. Čo do nárokov žalobcu na zaplatenie súm 1.947,03 Eur a 1.587,50 Eur, v tejto časti mal súd prvej inštancie za to, že tieto nároky sú dané, neboli zo strany žalovaného spochybnené, pričom žalovaný uviedol, že zanikli započítaním oproti nárokom zo zmluvnej pokuty a čiastky 1.311,82 Eur, ktorá sa týka faktúry č. 2100329 za obdobie december 2014. Oznámením o započítaní zo dňa 16.2.2015 súd mal za

to, že bolo možné započítať na tieto faktúry faktúru č. 320019 vo výške 1.311,82 Eur, v ktorej časti nárok žalobcu zanikol, avšak nebolo možné započítať zmluvnú pokutu vo výške 20.000,- Eur, pretože podľa názoru súdu táto nebola spôsobilá k započítaniu, pretože nebola priznaná súdom a výška tejto vyúčtovanej zmluvnej pokuty sa javí byť vo vzťahu ku konaniu žalobcu a spôsobenej škode neadekvátne. Z týchto dôvodov súd zviazal žalovaného na zaplatenie 2.222,73 Eur z titulu nárokov žalobcu vyplývajúcich z faktúr č. 1 50001 a č. 1 50002 po ich čiastočnom započítaní oproti faktúre č. 320019 vo výške 1.311,82 Eur.

3.8. O úroku z omeškania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka a žalobcovi priznal z vyhovenej čiastky 2.222,73 Eur 8 % ročný úrok z omeškania od 21.12.2018 do zaplatenia.

4. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) ako súd odvolací, rozsudkom zo dňa 18. novembra 2020, č. k. 41Cob/13/2020-439, odvolaniami oboch strán sporu napadnutý rozsudok okresného súdu v prvej výrokovej vete zmenil tak, že žalobu zamietol (výrok I.), v druhej výrokovej vete potvrdil (výrok II.), v tretej výrokovej vete zmenil tak, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 % (výrok III.) a žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (výrok IV.).

5. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia vo vzťahu k prvej výrokovej vete rozhodnutia okresného súdu, ktorou bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobcovi sumu 2.222,73 Eur s 8 % p.a., úrokom z omeškania z tejto sumy od 21.12.2018 do zaplatenia, nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, nakoľko podľa § 358 Obchodného zákonníka, na započítanie sú spôsobilé pohľadávky, ktoré možno uplatniť na súde a tvrdenie súdu, že o zmluvnej pokute doposiaľ nebolo rozhodnuté súdom, je právne irelevantné. Odvolací súd ďalej uviedol, že o žalovaným vyúčtovanej zmluvnej pokute vo výške 20.000,- Eur, ktorú si žalovaný uplatnil v zmysle medzi stranami sporu platne uzatvorenej zmluvy, nič nebránilo, aby žalovaný si zmluvne dohodnutú splatnú zmluvnú pokutu započítal voči splatným pohľadávkam žalobcu. Odvolací súd mal za to, že žalovaným vyúčtovaná zmluvná pokuta vo výške 20.000,- Eur nie je neprimeraná vzhľadom na závažnosť konania pracovníkov žalobcu, ktorí svojím protiprávnym konaním preukázaným v rámci trestného konania vystavovali žalovaného riziku sankcií za porušovanie zákonných povinností ustanovených zákonom o bankách. Odvolací súd tiež konštatuje, že oprávnenosť žalovaným vyúčtovanej zmluvnej pokuty vo výške 20.000,- Eur je preukázaná dohodou zmluvných strán, pričom tvrdenia žalobcu o neprimeranosti tejto zmluvnej pokuty považoval odvolací súd za nedôvodné a dospel k záveru, že nie je dôvod na využitie moderačného oprávnenia súdu ohľadne žalovaným vyúčtovanej zmluvnej pokuty. Súhlasil s názorom žalovaného, že odvolaním napadnuté rozhodnutie v tejto časti nie je správne a rozsudok súdu prvej inštancie v I. výrokovej vete zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietol.

5.1. Čo sa týka žalobcom uplatneného nároku na vrátenie bezdôvodného obohatenia v sume 20.000,- Eur za kauciu, ktorú žalobca musel zložiť podľa čl. IX 9.5 Franchisingovej zmluvy č. FR07103/1/03, ako aj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 30.000,- Eur za jednorázový vstupný poplatok za poskytnutie franchisingovej licencie, odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s právnym názorom vysloveným súdom prvej inštancie v napadnutom rozsudku. Tiež odvolací súd súhlasil s názorom súdu prvej inštancie o neoprávnenosti žalobcom uplatnenej sumy 10.000,- Eur z titulu náhrady škody, ktorá čiastka zodpovedá úroku z pôžičky poskytnutej treťou osobou. V súlade s názorom súdu prvej inštancie odvolací súd má za to, že bolo výlučne vecou žalobcu, ako si finančné prostriedky na začiatok podnikania zabezpečí a pokiaľ si finančné prostriedky požičal a zviazal sa platiť z požičanej sumy úroky, nejde o škodu, ktorú by si mohol uplatňovať voči žalovanému.

5.2. Vo vzťahu k základnej odvolacej námietke žalobcu, a síce k tvrdenej neplatnosti odstúpenia od zmluvy zo strany žalovaného, odvolací súd uviedol, že konanie zamestnancov žalobcu bolo hrubým porušením povinností, za ktoré zodpovedá žalobca ako ich zamestnávateľ, ani žalobcom tvrdená skutočnosť, že svedkovia v trestnom konaní klamali, nebola v konaní žiadnym spôsobom preukázaná. Odvolací súd ďalej uviedol, že prípadná nevedomosť žalobcu ako zamestnávateľa ho nezbavuje zodpovednosti v zmluvnom vzťahu so žalovaným, následkom čoho konanie zamestnancov žalobcu treba považovať vo vzťahu voči žalovanému za konanie žalobcu, ktoré je hrubým porušením zmluvne dohodnutých povinností, následkom čoho odvolací súd považoval odstúpenie od uzatvorených zmlúv zo

strany žalovaného za platné. V tejto súvislosti za irelevantné označil krajský súd tvrdenia žalobcu, že súd prvej inštancie neskúmal porušenie zmluvných povinností zo strany žalovaného.

5.3. K námietke žalobcu, že súd prvej inštancie nevykonal znalecké dokazovanie ohľadne ním uplatnenej náhrady škody spočívajúcej v ušlom zisku, odvolací súd poukázal na to, že podľa § 153 C.s.p. platí, že strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas a upozornil na skutočnosť, že v danom prípade žalobca opakovane súdu deklaroval, že predloží v konaní súkromný znalecký posudok na preukázanie oprávnenosti výšky ušlého zisku, súkromný znalecký posudok, resp. odborné stanovisko v konaní však žalobca nepredložil a až na pojednávaní dňa 21.10.2019 súdu uviedol, že sa mu nepodarilo zabezpečiť znalecký posudok a prvýkrát poukázal na § 381 Obchodného zákonníka, na základe ktorého žiadal, aby okresný súd uložil žalovanému povinnosť, aby predložil dosahovaný zisk pobočiek za obdobie od 28.3.2014 do 28.3.2019 s vyčíslením zisku samotných riaditeľov pobočiek za rozhodné obdobie, aby týmto mohol žalobca zdôvodniť výšku ušlého zisku, ktorú požaduje. V tejto súvislosti odvolací súd súhlasil s postupom súdu prvej inštancie, ktorý vzhľadom na sudcovskú koncentráciu konania nepripustil vykonanie tohto dôkazu, nakoľko by viedlo k odročeniu pojednávania v rozpore so zásadou hospodárnosti konania a rovnako v zhode s názorom súdu prvej inštancie uviedol, že pobočka žalobcu robila nekalú činnosť popísanú v napadnutom rozsudku, ako aj v trestnom konaní, ktorá nemohla aj podľa názoru odvolacieho súdu viesť k vytvoreniu reálneho zisku. Odvolací súd v tejto súvislosti s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/319/2008 doplnil, že žalobca v konaní ohľadne ušlého zisku nepreukázal, že ako poškodený mohol dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania škodcu - žalovaného.

5.4. Odvolací súd tiež nesúhlasil s námietkou žalobcu, že súd prvej inštancie rozhodol o zložitom spore už na prvom pojednávaní. Z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že práve konaním žalobcu, resp. jeho právneho zástupcu došlo k opakovanému odročeniu pojednávania, pričom súd prvej inštancie žiadostiam žalobcu opakovane vyhovel, následkom čoho v súlade s hospodárnosťou konania okresný súd postupoval správne, keď ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania uplatnené až na pojednávaní dňa 21.10.2019 nepripustil.

5.5. Vzhľadom na vyššie uvedené dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie okresného súdu je II. výrokovej vete vecne správne, preto ho v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p., v tejto časti potvrdil. Nakoľko žalovaný mal v konaní plný úspech v súlade s § 388 C.s.p., odvolací súd zmenil aj výrok o trovách konania v napadnutej III. výrokovej vete tak, že žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % v súlade s § 255 ods. 1 C.s.p. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania tak, že nárok na ich náhradu priznal žalovanému v rozsahu 100 %.

6. Proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podal včas dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) odôvodnené podľa § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ C.s.p.

6.1. Prípustnosť svojho dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f/ C.s.p., podľa ktorého súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, tvrdí dovolateľ v tom, že súdy oboch inštancií nedostatočne a nesprávne vyhodnotili v konaní predložené dôkazy, nedostatočne sa vysporiadali so zisteným skutkovým stavom, v dôsledku čoho nesprávne rozhodli vo veci. Dovolateľ považuje odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu za zmätočné, nepreskúmateľné a nepresvedčivé, keď tento sa nevyjadril k námietkam žalobcu koncipovaným už v odvolaní, resp. vyjadril sa iba všeobecne k námietke nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie, keď žalobca vytkol okresnému súdu, že nepostupoval v súlade s ust. § 181 ods. 2 a § 182 C.s.p., pričom došlo podľa žalobcu k nerovnakému hodnoteniu dôkazných prostriedkov, a teda porušeniu rovnosti účastníkov v konaní pred súdmi nižšej inštancie.

6.2. Dovolateľ prípustnosť svojho dovolania odvodzuje aj od ust. § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ C.s.p. Namíeta, že pre odstúpenie od zmluvy a pre okamžité skončenie zmluvného vzťahu medzi účastníkmi konania nebol podľa názoru žalobcu daný žiaden právne relevantný dôvod. Podľa čl. XVIII 13.4 si žalovaný vyhradil právo odstúpiť od Zmluvy, ak dôjde zo strany žalobcu „k porušeniu ktorejkoľvek podstatnej zmluvnej povinnosti“, avšak žalobca má za to, že odstúpenie zo strany žalovaného bolo nedôvodné a nezákonné, v dôsledku čoho došlo k neplatnému ukončeniu vzájomných zmluvných vzťahov. Správanie žalovaného voči žalobcovi ako svojmu zmluvnému partnerovi odporovalo podľa

dovolatel'a všetkým normám a zaužívaným zvyklostiam v súvislosti s „pocitvým obchodnými vzťahmi“ a v obchodnoprávných vzťahoch platí, že výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami pocitvého obchodného styku, nepožíva právnu ochranu.

6.3. Dovolateľ v závere svojho dovolania poukazuje na fakt, že „v uvedenom konaní by navrhoval zohľadniť aj otázku dobrých mravov“, a to s ohľadom na to, že žalovaný svojich obchodných partnerov oklamal, zaviazal sa poskytovať plnenia v dohodnutej výške a za dohodnutých podmienok, avšak v praxi sa od svojich záväzkov prakticky okamžite odchýlil a konal svojvoľne.

6.4. Na základe uvedených skutočností žalobca navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok krajského súdu zo dňa 18.11.2020, č. k. 41Cob/13/2020-439, ako i rozsudok okresného súdu zo dňa 04.11.2019, č. k. 14Cb/3/2019-330, a vec vrátil na ďalšie konanie, alter. aby dovolací súd zmenil dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu tak, že návrhu žalobcu v celom rozsahu vyhovie a žalobcovi prizná nárok na náhradu trov celého konania v rozsahu 100%.

7. Žalovaný vo vyjadrení k podanému dovolaniu žalobcu uviedol, že v celom rozsahu odmieta všetky žalobcom uplatňované nároky a navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol v zmysle ust. § 447 C.s.p., resp. zamietol v zmysle ust. § 448 C.s.p.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas žalobca, zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu treba odmietnuť.

9. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

10. Podľa ustanovenia § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

11. Podľa § 420 C. s. p., je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p., dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

13. Podľa § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom

spočíva táto vada (ods. 2).

14. Podľa § 432 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

15. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C. s. p., alebo § 421 C. s. p., v spojení s § 431 ods. 1 C. s. p., a § 432 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

Prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f/ C.s.p.

16. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f/ C.s.p., a tvrdí zásah súdov oboch inštancií do jeho práva na spravodlivý proces, keď tieto podľa neho nedostatočne a nesprávne vyhodnotili v konaní predložené dôkazy, nedostatočne sa vysporiadali so zisteným skutkovým stavom, v dôsledku čoho nesprávne rozhodli vo veci.

17. Dovolateľ považuje odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu za zmätočné, nepreskúmateľné a nepresvedčivé, keď tento sa nevyjadril k námietke nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie, keď žalobca vytkol okresnému súdu, že nepostupoval v súlade s ust. § 181 ods. 2 C.s.p., a neuviedol, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné a ktoré sú nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nevykoná, neuviedol tiež svoje predbežné právne posúdenie veci a nepostupoval v súlade s ust. § 182 C.s.p., keď zamietol ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania a vyhlásil dokazovanie za skončené, pričom došlo taktiež podľa žalobcu k nerovnakému hodnoteniu dôkazných prostriedkov, a teda porušeniu rovnosti účastníkov v konaní pred súdmi nižšej inštancie, keď tieto otázku dôveryhodnosti účastníkov nevyhodnotili objektívne a namiesto riadneho vyhodnotenia dôkazov, nepredvolaním svedkov, nepripustením znaleckého dokazovania došlo na strane žalobcu k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces.

18. V zmysle konštantnej judikatúry najvyššieho súdu formovanej od roku 1992 sa nevykonanie stranou navrhnutých dôkazov jednotne nepovažuje za vadu zmätočnosti podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016 a ani za vadu uvedenú v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. [k tomu vid' predovšetkým judikáty publikované pod R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000]. Z doterajšej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyplýva, že nevykonanie niektorého z navrhovaných dôkazov bez ďalších relevantných skutočností nezakladá tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu. Súd totiž nie je viazaný návrhmi strán sporu na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie strán sporu. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonával všetky stranou sporu navrhnuté dôkazy, nezakladá prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., lebo týmto postupom súd neporušil právo strany sporu (v tomto prípade žalobcu) na spravodlivý proces.

19. Dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že z priebehu konania vyplýva jednoznačný záver o dostatočnosti vykonaného dokazovania, ktoré napokon odvolací súd v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie i podrobne zhrnul v odôvodnení svojho rozhodnutia a z ktorého vyplynul jeho súhlas s jednoznačným záverom okresného súdu, a to bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania. Sám odvolací súd vo všeobecnosti uviedol, že dokazovanie v sporovom konaní je ovládané prejednacou zásadou, pričom C.s.p., zvyšuje procesnú zodpovednosť strán v dokazovaní a obmedzuje aktivitu súdu pri navrhovaní a vykonávaní dôkazov, platí zásada, že každá strana musí uniesť dôkazné bremeno

ohľadom svojho tvrdenia.

19.1. Pokiaľ dovolateľ namietal, že okresný súd počas konania nevykonával znalecké dokazovanie ohľadom ním uplatnenej náhrady škody v podobe ušlého zisku, krajský súd s poukazom na ust. § 153 C.s.p., v bode 69. odôvodnenia svojho rozhodnutia a s konštatovaním správnosti procesného postupu súdu prvej inštancie uviedol, že v predmetnej veci žalobca opakovane súdu deklaroval, že predloží v konaní súkromný znalecký posudok na preukázanie oprávnenosti výšky ušlého zisku, a napriek svojim ubezpečeniam tento odborný posudok nepredložil, až na pojednávaní dňa 21.10.2019 súdu uviedol, že sa mu predmetný znalecký posudok zabezpečiť nepodarilo a požiadal súd, aby uložil žalovanému povinnosť predložiť súdu dosahovaný zisk pobočiek za rozhodné obdobie, na základe ktorého by žalobca zdôvodnil výšku ušlého zisku, ktorý požaduje. Odvolací súd dostatočne zdôvodnil, prečo súhlasil s postupom súdu prvej inštancie, ktorý vzhľadom na sudcovskú koncentráciu konania nepripustil vykonanie tohto dôkazu, nakoľko by viedlo k odročeniu pojednávania v rozpore so zásadou hospodárnosti konania, hoci žalobca mal možnosť do uskutočnenia tohto pojednávania takýto návrh súdu predložiť. Odvolací súd rovnako v bode 72. odôvodnenia svojho rozhodnutia vyčerpávajúco zdôvodnil svoj nesúhlas s názorom žalobcu, že súd prvej inštancie rozhodol spor už na prvom pojednávaní. Z obsahu s vecou súvisiaceho spisu vyplýva, že prvé pojednávanie na okresnom súde sa konalo dňa 15.7.2019. V poradí druhé pojednávanie sa na súde prvej inštancie konalo dňa 26.8.2019, ktoré pojednávanie bolo odročené na deň 7.10.2019 z dôvodu, že žalobcovi sa zo subjektívnych dôvodov nepodarilo zabezpečiť podanie súkromného znaleckého posudku, ktorý mu znalec prisľúbil vypracovať do 15.11.2019. Na základe tejto skutočnosti žalobca žiadal pojednávanie odročiť, čomu okresný súd vyhovel. Následne opäť na základe žiadosti právneho zástupcu žalobcu došlo k odročeniu pojednávania, a to z dôvodu kolízie záujmov právneho zástupcu žalobcu a práceneschopnosti substitučeného zástupcu, kedy okresný súd vec opätovne odročil na deň 21.10.2019. Na tomto pojednávaní súd prvej inštancie vykonával rozsiahle dokazovanie, pričom konanie odročil za účelom vyhlásenia rozsudku na deň 4.11.2019. Z uvedeného i podľa dovolacieho súdu jednoznačne vyplýva, že práve konaním žalobcu, resp. jeho právneho zástupcu došlo k opakovanému odročeniu pojednávania, pričom súd prvej inštancie žiadostiam žalobcu opakovane vyhovel, následkom čoho v súlade s hospodárnosťou konania okresný súd postupoval správne, keď ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania uplatnené až na pojednávaní dňa 21.10.2019 nepripustil. Odvolací súd taktiež vyslovil súhlas so záverom okresného súdu ohľadom priebehu dokazovania vo vzťahu k žalobou uplatnenému ušlému zisku, a síce, že žalobca neunesol dôkazné bremeno jeho preukázania, resp. nepreukázal, že ako poškodený mohol dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania žalovaného, naopak práve pobočka žalobcu robila nekalú činnosť popísanú v rozhodnutí súdu prvej inštancie, ako aj v trestnom konaní, ktorá nemohla podľa názoru súdov oboch inštancií viesť k vytvoreniu reálneho zisku.

19.2. Vo vzťahu k námietke žalobcu, že súdy nevykonali dokazovanie výsluchom ním navrhovaných svedkov, odvolací súd správne uviedol, že všetci svedkovia v trestnom konaní boli vypočutí a poučení o následkoch krivej výpovede.

19.3. K námietke dovolateľa, že súd prvej inštancie nevykonával všetky navrhnuté dôkazy dovolací súd pripomína, že súd v konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 C.s.p.) a nie sporových strán. Ak súd teda nevykoná všetky navrhované dôkazy, nemožno to považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv. I z ust. § 182 druhej vety vyplýva, že ak po vyjadrení strán súd nepovažuje za potrebné vykonať ďalšie dôkazy, uznesením vyhlási dokazovanie za skončené. Z práva na spravodlivý súdny proces vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, avšak s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (sp. zn. I. ÚS 46/05, sp. zn. II. ÚS 76/07).

20. K žalobcom namietanému pochybeniu súdu prvej inštancie spočívajúcemu v opomenutí určenia, ktoré z tvrdení strán sporu súd považuje za sporné alebo nesporné a ktoré dôkazy vykoná alebo nevykoná (§ 181 ods. 2 C.s.p.), dovolací súd i s akcentom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/135/2019 uvádza, že tvorí súčasť široko chápaného práva na spravodlivý (riadny) súdny proces, avšak jeho rešpektovanie alebo porušenie možno v zásade posúdiť len vo vzťahu k celému súdному konaniu. „Podľa názoru dovolacieho súdu by uvedené pochybenie mohlo zakladať porušenie práva na spravodlivý proces len v prípade, ak by bolo spojené s konkrétnym relevantným nepriaznivým

dôsledkom pre žalobcu, ktorý bol spôsobený namietaným postupom, a zároveň by sa tento negatívny dôsledok musel vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe, prípadne v opravnom konaní. V danom prípade určenie súdu, ktoré skutkové tvrdenia považuje za sporné resp. nesporné a ako sa s nimi vysporiadal, vyplýva z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie. Pokiaľ však toto určenie okresný súd počas konania v prvej inštancii nevykonal, uvedené pochybenie nespôsobilo pre žalobcu nereparovateľný negatívny dôsledok a nesmerovalo k trvalému odopretiu jeho práva na spravodlivý (riadny) proces. V prejednávanej veci žalobca mal možnosť po doručení tohto rozsudku namietat' vytýkané pochybenie okresného súdu v odvolaní, a tak v ďalšom štádiu konania dosiahnuť nápravu tvrdeného porušenia. Pokiaľ by tak neurobil, hoci tak urobiť mohol a mal, predmetná námietka by sa nestala predmetom prieskumu odvolacieho súdu.“ Uvedené rozhodnutie senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu je plne aplikovateľné aj v predmetnej veci, z rozhodnutia súdu prvej inštancie jednoznačne vyplýva, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, resp. sporné, ktoré dôkazy vykonal a z akého dôvodu iné nevykonal, ako sa vysporiadal so skutkovými tvrdeniami strán a ako a na základe čoho vec právne posúdil, pre žalobcu tak bol vytvorený dostatočný priestor vytýkať ním tvrdené pochybenia súdu prvej inštancie v rámci konania pred odvolacím súdom.

20.1. K dovolateľom namietanému postupu súdu prvej inštancie v rozpore s § 181 ods. 2 C. s. p., dovolací súd uvádza, že o tom, aký bol procesný postup súdu prvej inštancie a ako prebiehalo konanie, si dovolací súd môže urobiť obraz len zo spisu. Súd pri výkone spravodlivosti nesmie byť obmedzovaný tak pôvodnými predbežnými závermi o skutkovej stránke veci, ako ani prípadným vlastným predbežným právnym posúdením. Už v rozhodnutí sp. zn. 2Obdo/56/2020 vo veci rozhodujúci senát dovolacieho súdu uviedol, že Civilný sporový poriadok v ustanovení § 181 ods. 2 v podstatných rysoch prevzal úpravu priebehu pojednávania po prednesoch strán podľa § 118 ods. 2 O. s. p. Podľa § 181 ods. 2 C. s. p., po úkonoch podľa odseku 1 súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu. Ak samosudca toto zákonné ustanovenie nedodrží, nemá to žiaden priamy dosah na možnosť vylúčenia strany sporu z jej procesných práv, ktoré jej Civilný sporový poriadok priznáva. Porušenie citovaného ustanovenia teda žiadnym spôsobom nediskvalifikuje stranu sporu napr. v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, v práve na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy a pod., čo napokon v prejednávanej veci vyplýva aj z obsahu zápisnice z pojednávania pred súdom prvej inštancie. Striktné nedodržanie postupu podľa § 118 ods. 2 O. s. p. (teraz § 181 ods. 2 C. s. p. - pozn. dovolacieho súdu) zo strany súdu (spočívajúce v nevedení, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné a ktoré zostali sporné) možno hodnotiť len ako tzv. inú vadu konania, ktorou možno dovolanie v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., odôvodniť. Existencia tejto vady sama osebe však nezakladá zmatečnosť rozhodnutia a nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/167/2012 z 28. mája 2013). Dovolací súd v nadväznosti na uvedenú judikatúru uvádza, že ustanoveniu § 237 písm. f/ O. s. p., korešponduje podľa novej právnej úpravy ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p., pričom pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“ sa nahradil pojmom „právo na spravodlivý proces“, čím právna úprava C. s. p., precizuje podmienky prípustnosti dovolania z dôvodu zmatečnosti. Dovolateľ uviedol, že v prípade postupu súdu podľa § 181 ods. 2 C. s. p., by realizácia jeho procesných práv bola iná a v konaní by navrhol a predložil ďalšie dôkazy na podporu svojich tvrdení, teda, ak by súd prvej inštancie postupoval v súlade so zákonom a naznačil by svoje predbežné právne posúdenie veci, dovolateľ by mal možnosť preukázať dôvodnosť svojho nároku. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ÚS SR“) v týchto súvislostiach konštatoval, že § 118 ods. 2 OSP neukladá povinnosť súdu „naznačiť svoj predbežný právny názor“, ale upravuje iba povinnosti pri vedení pojednávania. Zo samotnej skutočnosti, že súd určitú okolnosť nevedie výslovne ako spornú, nevyplýva, že by táto okolnosť bola považovaná za nespornú. Nie je zjavným cieľom § 118 ods. 2 OSP zmeniť rozloženie bremena tvrdenia či dokazovania medzi účastníkmi konania. Skutočnosť, že ani okresný súd a ani krajský súd neupozornil sťažovateľov na to, aby preukázali určitý predpoklad, na ktorý sa má viazať určitý právny následok, nemôže znamenať, že by im, slovami sťažovateľov „odopreli... možnosť splniť dôkaznú povinnosť... a následne uniesť dôkazné bremeno“. Tvrdené nepoužitie rýdzo procesného § 118 ods. 2 OSP v okolnostiach daného prípadu nemohlo predstavovať opísaný protiprávny zásah do v sťažnosti označených práv sťažovateľov (pozri uznesenie ÚS SR sp. zn.

IV. ÚS 16/2012 z 12. januára 2012). Dovolací súd dodáva, že cieľom § 181 ods. 2 C. s. p., je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť strany už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Okrem toho je cieľom zrýchliť a zjednodušiť konanie tak, aby sa nevykonávali zbytočné dôkazy, ktoré súd nepovažuje za dôležité a nevenovala sa pozornosť bezdôvodným skutkovým tvrdeniam, ktoré sú podľa názoru súdu buď nesporné alebo právne bezvýznamné. Porušenie uvedeného ustanovenia však nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv. Z vyššie uvedenej judikatúry ÚS SR (sp. zn. IV. ÚS 16/2012) vyplýva, že súd až v samotnom rozhodnutí vo veci, a nie v rámci postupu podľa § 118 ods. 2 O. s. p., vyjadrí svoj definitívny právny názor týkajúci sa konkrétnej prejednávanej veci (porovnaj aj uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/3/2016 z 22. marca 2017, uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/211/2013 z 13. mája 2014). Na základe uvedeného dovolací súd konštatuje, že námietka dovolateľa týkajúca sa opomenutia postupu podľa § 181 ods. 2 C. s. p., zo strany súdu prvej inštancie nie je vzhľadom na ďalší priebeh konania (zápisnica z pojednávania, vykonané dokazovanie, odôvodnenie napadnutého rozhodnutia) relevantná.

21. Nespôsobilou založiť prípustnosť dovolania je aj dovolacia námietka žalovaného, týkajúca sa prípadného nesprávneho hodnotenia vykonaných dôkazov, ktorým súdy oboch inštancií následne dospeli k podľa neho nesprávnym skutkovým zisteniam a ktorú tiež bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, a to preto, že (i) hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v tomto prípade súdu prvej inštancie a (ii) pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., nezakladá.

22. V tejto súvislosti najvyšší súd pripomína, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok neslúži ani na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od prvoinštančného a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - vid' ustanovenie § 442 C. s. p. („dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd“). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04), a rovnako do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97). Takéto dovolacie námietky nepredstavujú zákonom spôsobilý spôsob vymedzenia dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 431 C. s. p., a z tohto dôvodu nemôžu predstavovať vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Z obsahu dovolania je najvyššiemu súdu zrejmé, že žalobca ním vyjadruje len svoj nesúhlas s neúspechom v spore.

23. Dovolací súd zdôrazňuje, že právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

24. Právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (sp. zn. II. ÚS 383/06). Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

25. Funkciou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu,

pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozhodnutia by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní.

26. Dovolací súd uvádza, že za porušenie práva na spravodlivý proces sa považuje v zmysle rozhodovacej činnosti ústavného súdu situácia, ak všeobecný súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodní a nevysporiada sa so všetkými relevantnými námietkami uplatnenými sporovými stranami, a to spôsobom zodpovedajúcim miere ich závažnosti. V takom prípade všeobecný súd svojim postupom založí nepreskúmateľnosť ním vydaného rozhodnutia, a spravidla tak aj jeho protiústavnosť. Ak nie sú totiž zrejmé dôvody toho - ktorého rozhodnutia, svedčí to o ľubovôli v súdnom rozhodovaní, pričom zásada právneho štátu ľubovôľu v rozhodovaní orgánov verejnej moci zakazuje; len vecne správne rozhodnutie a náležite, t. j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie, napĺňa - ako neoddeliteľná súčasť „stanoveného postupu“ - ústavné kritériá vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy.

27. V súvislosti s namietanou arbitrárnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu najvyšší súd opätovne akcentuje, že samotná skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). K arbitrárnosti a zjavnej neodôvodnenosti rozhodnutí všeobecných súdov sa vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky keď uviedol, že je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy. (II. ÚS 302/2019-44 z 20. februára 2020, ods. 17). O taký prípad však v danej veci nejde. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu sú dostatočne zrejmé dôvody zamietnutia žalobného návrhu.

28. Z odôvodnenia rozhodnutí oboch inštancií je podľa odvolacieho súdu dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa žalobca domáhal, čo navrhoval, z ktorých osvedčených skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnemu posúdeniu, s ktorým sa stotožnil. V odôvodnení napadnutého uznesenia odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté rozhodnutie primerane vysvetlil. Je potrebné mať na zreteli, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí pritom jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu.

29. Dovolací súd konštatuje, že z rozsudku odvolacieho súdu je jednoznačné, akými podstatnými úvahami sa pri svojom rozhodovaní riadil, keď súhlasil s názorom žalovaného, že započítanie nebolo súdom prvej inštancie správne právne posúdené, považujúc tvrdenia žalobcu o neprimeranosti tejto zmluvnej pokuty za nedôvodné. Rovnako zrejmé sú z rozhodnutí súdov oboch inštancií i dôvody zamietnutia žaloby v ostatných častiach jednotlivých žalobcom uplatňovaných nárokov, a to nároku na vrátenie bezdôvodného obohatenia v sume 20.000,- Eur za kauciu, ktorú žalobca musel zložiť podľa čl. IX 9.5 Franchisingovej zmluvy č. FR07103/1/03, ako aj nároku o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 30.000,- Eur za jednorázový vstupný poplatok za poskytnutie franchisingovej licencie, nároku vo výške 10.000,- Eur z titulu náhrady škody, ktorá čiastka zodpovedá úroku z pôžičky poskytnutej treťou osobou a nároku na úhradu sumy 258.973,- Eur titulom ušlého zisku, ktorý mal žalobca dosiahnuť, ak by nedošlo k predčasnemu ukončeniu zmluvného vzťahu. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k názoru, že v posudzovanej veci odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je svojvoľné, nepresvedčivé a nepreskúmateľné, pretože ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia.

30. V nadväznosti na vyššie uvedené dovolací súd napokon pripomína konštatovanie ústavného súdu uvedené v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 61/2019, v zmysle ktorého aj v právnych veciach, na ktoré sa vzťahuje nová procesná úprava účinná od 1. júla 2016, je opodstatnený názor, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. Nejde totiž o nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci „strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces“.

31. Dovolací súd vzhľadom na vyššie uvedené a po preskúmaní veci dospel k názoru, že v posudzovanej veci odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je protirečivé a arbitrárne, ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia a konanie pred odvolacím súdom tak v rozhodovanej veci nebolo postihnuté tvrdou vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p., preto považuje dovolanie žalobcu v tejto časti za nedôvodné.

Prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ C. s. p.

32. V časti, v ktorej malo byť dovolanie žalobcu prípustné podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ C.s.p., dovolací súd uvádza, že podané dovolanie je absolútne neprejednatelné.

33. Dovolateľ v časti dovolania, ktorého prípustnosť odvodzuje od ust. § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ C.s.p., namieta nesprávne právne posúdenie zo strany súdov oboch inštancií a tvrdí, že pre odstúpenie od zmluvy a pre okamžité skončenie zmluvného vzťahu medzi účastníkmi konania nebol daný žiaden právne relevantný dôvod. Podľa čl. XVIII 13.4 si žalovaný vyhradil právo odstúpiť od Zmluvy, ak dôjde zo strany žalobcu „k porušeniu ktorejkoľvek podstatnej zmluvnej povinnosti“, avšak žalobca má za to, že odstúpenie zo strany žalovaného bolo nedôvodné a nezákonné, v dôsledku čoho došlo k neplatnému ukončeniu vzájomných zmluvných vzťahov.

34. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj ust. § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ust. § 421 C. s. p., má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (ust. § 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky, a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

35. Dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p., možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (ust. § 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ust. § 432 ods. 2 C. s. p.). Žalobca prípustnosť dovolania opieral o ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ C. s. p., avšak spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam § 432 až 435 C. s. p., dovolacie dôvody nevymedzil tak, ako to predpokladajú tieto ustanovenia.

36. Dovolací súd k žalobcom namietanému nesprávne právne posúdeniu súdmi oboch inštancií úvodom uvádza, že je očividné, že dovolateľ naprieč celým dovolaním opakuje svoje tvrdenia k jednotlivým častiam svojho žalobou uplatňovaného nároku, známe z konania pred súdmi nižších inštancií, a sumarizuje z ich strany podľa neho nesprávne zistený skutkový stav a nesprávne rozhodnutia, avšak žiadnu právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a pri ktorej riešení by sa tento odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.), prípadne ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (ust. § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p.), nie je možné ani z obsahu dovolania vyabstrahovať. Dovolateľ rovnako neuviedol žiadne rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré by podporilo jeho argumentáciu o tvrdenom odklone od ustálenej dovolacej praxe. Podľa ustanovenia § 442 C.s.p., je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho

zistil odvolací súd a nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení. Samotná nespokojnosť so závermi rozhodnutia súdu, či polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, nezodpovedá kritériu uvedenému v ust. § 421 C. s. p. (viď sp. zn. 3Obdo/28/2018 a 3Obdo/64/2018).

37. Napriek skutočnosti, že vyššie uvedené je plne postačujúce pre odôvodnenie odmietnutia dovolania žalobcu z dôvodu jeho neprípustnosti v zmysle ust. § 421 ods. 1 C.s.p., dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p., sa vždy vzťahuje na právnu otázku, ktorej vyriešenie viedlo k záverom uvedeným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania potom bude, vzhľadom na viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (ustanovenie § 440 C. s. p.), závisieť od toho, či a ako dovolateľ vymedzil dovolaciu otázku zásadného právneho významu a či ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje príslušné zákonné ustanovenie. Povinnosťou dovolateľa kvalifikovane zastúpeného advokátom je teda uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne a uviesť, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Musí ísť o takú právnu otázku, ktorá je pre rozhodnutie vo veci samej kľúčová. Iba ak sú všetky uvedené kumulatívne podmienky splnené, môže dovolací súd pristúpiť k uskutočneniu meritórneho dovolacieho prieskumu. Ak dovolanie nespĺňa predmetné podmienky, dovolací dôvod podľa § 432 C.s.p., nie je vymedzený spôsobom predpokladaným v ustanovení § 432 ods. 2 C.s.p., čo predstavuje zákonný dôvod pre odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f/ C.s.p.

38. Dovolací súd konštatuje, že dovolanie žalobcu v časti, v ktorej namieta nesprávne právne posúdenie, predmetné náležitosti neobsahuje.

38.1. Všeobecne platí, že právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca (kľúčová) pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani akademické otázky, ktoré nemajú vôbec súvis s rozhodovaným sporom.

38.2. Dovolací súd zdôrazňuje, že pre posúdenie - či ide o právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej - a teda aj pre posúdenie prípustnosti dovolania, nie je rozhodujúci subjektívny názor strany sporu, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca, ale výlučne záver súdu rozhodujúceho o jej dovolaní.

38.3. Pokiaľ dovolateľ tvrdí, že správanie žalovaného voči žalobcovi ako svojmu zmluvnému partnerovi odporovalo normám a zaužívaným zvyklostiam v súvislosti s „pocitívnymi obchodnými vzťahmi“ a v obchodnoprávných vzťahoch platí, že výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami pocitívneho obchodného styku nepožíva právnu ochranu dovolací súd uvádza, že z uvedeného popri skutočnosti, že nie je možné vyvodiť, akú právnu otázku mal dovolateľ vo vzťahu k namietanému nesprávnemu právnomu posúdeniu veci zo strany súdov na mysli, je navyše jednoznačné, že uvedená námietka ani z hľadiska rozhodnutia súdov nebola rozhodujúca a kľúčová. Pokiaľ žalobca v konaní poukazoval na nekalé praktiky žalovaného, ktoré sú v rozpore so zásadami pocitívneho obchodného styku, pričom tvrdil, že takto postupoval aj voči iným franchisistom, ktorých navrhol vypočítať ako svedkov, už okresný súd vypočítanie týchto svedkov považoval za nadbytočné a nesúvisiace s vecou, nakoľko by sa týkalo iných zmluvných vzťahov, ktoré nie sú predmetom tohto sporu. Súd prvej inštancie vychádzajúc najmä zo skutočností, ktoré boli nesporné a na základe vykonaného dokazovania, dospel k záveru, že na pobočke Tatra banky, a.s., odštepny závod Raiffeisen banka v Lučenci boli v predmetnom období uzatvárané účty tým spôsobom, že klienti neboli prítomní pri uzatváraní účtov, čím došlo k porušeniu zákonných predpisov, ako aj interných predpisov banky a zmluvných povinností, pričom tieto účty boli zakladané bez toho, aby o to klienti požiadali s motiváciou zo strany zamestnancov banky za splnenie ukazovateľov potrebných na priznávanie bonusov a provízií, o čom žalobca vedel, čo vyplýva z výpovedí svedkov v trestnom konaní, ako aj poškodených, čím dochádzalo k porušovaniu zákona o finančnom sprostredkovaní a finančnom poradenstve, ako aj zákona na ochranu osobných údajov. Z hľadiska vyššie uvedených skutočností, súdy oboch inštancií potom posúdili odstúpenie do zmluvy zo strany žalovaného ako platné.

39. Pokiaľ dovolateľ poukazuje na fakt, že „v uvedenom konaní by navrhoval zohľadniť aj otázku

dobrych mravov, a to s ohľadom na to, že žalovaný svojich obchodných partnerov oklamal, zaviazal sa poskytovať plnenia v dohodnutej výške a za dohodnutých podmienok, avšak v praxi sa od svojich záväzkov prakticky okamžite odchýlil a konal svojvoľne“, dovolací súd uvádza, že predmetná námietka je v konaní argumentáciou novou. Je tak prostriedkom procesného útoku žalobcu, ktorej účelom nie je preukázať včasnosť a ani prípustnosť dovolania, preto je v zmysle ust. § 435 C.s.p., novotou, ktorá je v dovolacom konaní neprípustná, z ktorého dôvodu na ňu dovolací súd neprihliadol. Pokiaľ dovolací súd na uvedenú námietku neprihliadol (§ 435 C. s. p.), táto nemohla ani zakladať prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ C. s. p. (obdobne v 3Obdo/18/2021, 5Obdo/5/2021, 1Obdo/24/2020).

39.1. Najvyšší súd záverom zdôrazňuje fakt, že dovolanie nie je možné považovať za ďalšie odvolanie (k tomu vid. ust. § 366 C.s.p.). Vychádzajúc z dôvodovej správy k Civilnému sporovému poriadku dovolací súd konštatuje, že tzv. novoty nie sú v zásade v dovolacom konaní prípustné, pretože dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a režim koncentrácie sporu nepripúšťa od istej fázy uplatňovanie práva novôt (obdobne k tomu 2Obdo/97/2020, 2Obdo/3/2021). Uvedená úprava vyplýva zo zásady, že istota a stabilita, nastolené právoplatným rozhodnutím sú v právnom štáte narušiteľné len mimoriadne a výnimočne. Výnimkou je uplatnenie skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.

40. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe všetkých vyššie uvedených skutočností dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu podľa ust. § 420 písm. f/ ani podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ C. s. p., nie je procesne daná, preto jeho dovolanie podľa ust. § 447 písm. c/ a f/ C. s. p., odmietol.

41. O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ust. § 453 ods. 1 C. s. p., v spojení s ust. § 255 ods. 1 C. s. p.

42. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z., o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.